

Boros Imre: Rendszerváltás újraélesztve

2019 július 05. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Tizedik éve van patrióta, kétharmados kormánya Magyarországnak

, ami mindenképpen jó alkalom annak megállapítására, hogy hasonló dolgokra vágyhatott a magyar társadalom, amikor 1989 táján belevágott a rendszerváltoztatásnak mondott folyamatba.

Mert vágyott a demokratikus berendezkedésre és annak intézményi biztosítékaira, az alapvet? polgárjogok megvalósulására, a szabad utazásra, a véleménynyilvánítás szabadságára, szabad vállalkozásra és még egy sor dologra. Mindenekel?tt azonban arra vágyott, hogy lényegesen jobb anyagi körülmények között élhessen.

Ami a demokrácia intézményi és törvényi kellékeit illeti, azokhoz gyorsan hozzájutottunk, szabadon választhattunk, jöhettünk-mehettünk – ha voltak hozzá anyagiak – a földgolyón, még a véleményünket is elmondhattuk. De hogy tömeges létnívójavulás állt volna be az els? két évtizedben, az nemcsak enyhe túlzás, hanem egyenesen valótlanság is. Éppen ellenkez?leg: még abból is jócskán veszítettünk, ami korábban megvolt.

A magyar gazdaság csak 2010 után kezdte teljesíteni azokat a várakozásokat, amiket már a kilencvenes években joggal reméltünk. Az els? szabadon választott kormányzat szociális piacgazdaságról szóló alapvetése id? hiányában még hamis illúziót sem volt képes társadalmi méretekben el?állítani, ezért elbukott, nem is beszélve a hosszúra nyúlt baloldali restaurációról, amit csak epizódszer?en szakított meg egy rövid felívelés 1998–2002 között. A 2010 utáni évtizedet ezzel szemben a gazdasági sikerek jellemzik, csökken? állami deficitek és államadósság, a több évtizedes magas inflációs trend megtörése, megfizethet? hitelkamatok, egyensúly a pénzügyi mérlegekben – de mindenekel?tt dinamikusan javuló népjólét. Semmi kétség afel?l, hogy a rendszerváltoztatást induláskor (vagy inkább már azt megel?z?en) vakvágányra terelték. Egészen 2013-ig kellett várnunk, hogy a „szerelvény” immár biztos pályán kezdjen végre robogni, benne az egyre jobban boldoguló néppel.

Az emberölt?nyi tétlen toporgás és botladozás mindenképpen szükségessé teszi, hogy áttekintsük a mellékvágányra terelés történetét. Ez a hazai társadalomtudósoknak lenne a feladata, amelynek elvégzésével máig adósok. Helyette viszont azt vizionálják, hogy az akadémiai kutatás szabadsága veszend?be megy, amikor a kormány kézzelfogható eredményeket is elvár azokért a milliárdokért, amibe ?k a társadalomnak évr?l évre kerülnek.

A hivatásosok produktumainak hiányát legalább részben illene pótolni, minden lehetséges tévedést és elnagyolást is, vállalva az ezekért kapott jogos és esetleg méltatlan kritikát. De visszatérve a rendszerváltoztatásra, meglátásom szerint a beavatott hazaiak és közrem?köd? szövetségeseik már évekkel a politikai „big boom”, az els?, 1990-es szabad választások el?tt, legkés?bb 1985-t?l készültek. Ekkor indult újra a hazai eladósodás, amit 1981 és 1984 között még érdemben sikerült megfékezni. Az eladósodás számszaki tényeit – úgymint árfolyamveszteségek, kamathalmozódás és a külkereskedelmi cserearányok folyamatos romlása – hosszú évekig sikerült az amúgy sem kifejezetten tájékozott közvélemény el?l eltitkolni.
A sikeres álcahadm?velet intézményes letéteményese a Magyar Nemzeti Bank volt.

A jegybank az állam adósságait és devizatartalékait a saját, és nem az állam nevén, de annak felel?sségére kezelte, és a halmozódó bajokat nemzetközi standardokkal köszön?viszonyban sem lév? könyvvezetési technikákkal takarta el. A szociális piacgazdaság illúziójával átitatott kormányzatnak nem volt érkezése ennek feltárására, a rendszer egészen 1997-ig élt tovább, amikor a hatalomra került kétharmados balliberális kormányzat az addig begy?jtött veszteségeket egy laza parlamenti törvényalkotási mozdulattal az államkaszára hárította. De azt már nem magyarázta meg, hogy a veszteségek miként keletkeztek, és ellenértéküket nyereségként kik tették zsebre. Az „ajándékba” kapott hatalmas új államadósság terheit pedig a „honment?nek” kikiáltott Bokros–csomag keretében már a parlamenti mutatványukat megel?z?en rázúdították a hazai adófizet?kre, ami gyorsította nemcsak az anyagi romlást, de visszafordíthatatlan károkat okozott a társadalom humán szövetében is.

A hazai balliberális alakulat a politikai rendszerváltoztatás el?tt is tudta, hogy szó sincs a rendszerváltoztatás kapcsán semmiféle szociális piacgazdaságról, éppen ellenkez?leg, ennek már a „m?velt” Nyugaton is kezdett befellegzeni. Az 1989-es washingtoni konszenzus éppen arról szólt (ha valaki a sorok között is képes volt akkoriban olvasni), hogy a nemzetközi pénzt?ke kevésnek találta hagyományos vadászterületeit a profitigényeihez mérten, ezért új vadászterületeket keresett, és a régieken is fokozta a kihozatalt. Az 1989 utáni privatizációs és deregulációs hullám éppen ennek a profitéhes t?kének nyitott kaput a világ számos országában, így a frissen demokratizálódott Közép- és Kelet-Európa országaiban is.

A történelmi tapasztalat immár három évtized múltán azt mutatja, hogy mégsem egyforma hatékonysággal sikerült ezt mindenütt a térségben végrehajtani. Hazánk és Lengyelország „túlteljesített” az eladósodásban, ami a „kifektet? befektet?knek” könny? behatolási terepet ígért. A hajdani Csehszlovákia mérsékelt adósságterhet cipelt. A lengyelek minden lehet?séget megragadtak adósságaik leírására, és ezt nagy sikerrel végezték, a mieink ezzel szemben ilyen ajánlatokon még meg is sért?dtek a Surányi György által vezetett jegybankban. Felettébb eltér? volt a fogadtatása a termel? t?kének és egyben a hazai piacok védelmének is. A csehek csak zöldmez?s beruházásokra fogadtak idegen t?két, a többit hazai keretekben, nagyvonalú nemzeti vagyonjuttatás által hasznosították, üt?képes nemzeti középosztályt hozva létre. Ott a kommunisták által elkobzott vagyonokat is visszaadták, nálunk csak szimbolikus, részleges és csekély kárpótlás járt.

Az eredeti elképzelés szerint, beavatott körökben az államadósság bedöntése is szóba jött. A magyar adóssági leveleket így csekély százalékért lehetett volna felvásárolni és névértéken becserélni a hazai gazdaság zászlóshajóira. Ez az elképzelés az adósság-részvénycsere elegáns nevet kapta. Ha teljesül, az ország gazdasági gerince néhány százmillió dollárért került volna külföldi kezekbe.

A tartalékmegoldás is dögvészként söpört végig az országon. A „nemzetközi befektet?k” amit akartak, megvettek, amennyiért éppen akarták, a teli szájjal a piac mindenhatóságáért ágálók elhagyták legendás elkötelezettségüket a piac iránt, és a versenyeztetésr?l is megfeledkeztek, ráadásul a nagy cégek t?zsdei versenyalapú bevezetése sem m?ködött. A megszerzett és állami kezekben pocsékul m?ködtetett cégek egy része ontotta a hasznot az új tulajdonosoknak, míg másokat éppen azért vettek meg, hogy a konkurenciát eltüntessék a piacról.

A balliberális alakulat utolsó rémtette az uniós tárgyalások agrárfejezetéhez kapcsolódik, amikor is a nekünk járó támogatások mintegy egynegyedét sikerült megszerezni, miközben mások több mint a feléhez hozzájutottak. Ez a hazai gazdáknak további mintegy évtizedes versenyhátrányt okozott. Mindez azonban nem ment volna célorientált szakmai és politikai támasz nélkül. Szakmai támaszként szolgáltak az eladósításban kulcsszerepet játszó, f?ként jegybanki „szakért?k”, akik közül sokan kereskedelmi bankok vezet?i lettek, ami az ország kifosztásában a rendszerváltoztatás után is hosszan garantálta a zavartalanságot. A megingathatatlan politikai támasz az SZDSZ volt, amely a vele koalícióra lép? MDF-et és az MSZP-t is elindította a végpusztulás útján. Igaz, dolga végeztével maga is „felszívódott”, de szelleme, int? jelként ma is fel-felbukkan.

Tizedik éve azonban patrióta, kétharmados kormánya van Magyarországnak, amely „újraélesztette” a rendszerváltoztatást, amelynek gyümölcseit élvezzük. Ehhez persze kellett egy, az „újraélesztésben” érdekelt párt, kellett a jegybank támogatása és a választók harcos kiállása, ami ha kellett, az urnáknál, ha kellett, az utcákon is többször megnyilvánult.

Boros Imre - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló